

[Gert Petersen]

politikerne ikke kan enes, når problemerne er så store, og nu må de trække i arbejdstøjet og finde nogle løsninger. Hvad har vi dem ellers til?

Jeg citerer:

»Befolkningen ønsker at se politikere i arbejdstøjet omkring det bord, hvor tingene kan klares, ikke mindst i en situation, der er så alvorlig som den danske.«

Det læste jeg i Det Fri Aktuelt i går. Det er ikke for at hænge dette blad ud, jeg kunne have citeret næsten alle andre aviser.

Det er en utrolig selvfølelse, mediefolket lægger for dagen, når de sådan er i stand til at forklare os, hvad befolkningen ønsker. Det minder mig såmænd lidt om, hvad SF's stifter, Aksel Larsen, engang sagde, da vi internt diskuterede, hvad der var holdningen i befolkningen. Han fortalte os – lidt overraskende, skal jeg indrømme – at han var Danmarks mest gennemsnitlige mand. Det, han ville sige med denne ikke helt indlysende påstand – ikke helt indlysende for dem, der kendte ham – var, at han kunne føle, hvad den gennemsnitlige dansker mente. Og der er åbenbart talløse redaktører og kommentatorer i fjernsyn og aviser i dag, der har overtaget Aksel Larsens rolle.

Til den ende er intet argument for ringe. Tag f.eks. Gallups tal fra i søndags. Lederskribenterne påberåber sig, at disse tal er beviset for, at befolkningen vil have det store, altomfavnende forlig. Ganske vist fremgår det af undersøgelsen, at 48 pct. af vælgerne ikke tager afstand fra sammenbruddet af forhandlingerne mellem Socialdemokratiet og regeringen. De erklærer deres tilslutning til Socialdemokratiet, SF og de ikkerepræsenterede partier på venstrefløj og markerer dermed, at de ikke tager afstand fra forhandlingssammenbruddet.

Hvis den undersøgelse skal tages alvorligt, så må den vise, at næsten halvdelen af befolkningen bakker op om dette forhandlingssammenbrud, bakker op om, at disse forhandlinger blev bremset.

Hvordan kan man så påstå, at befolkningen vil have forlig for næsten enhver pris?

Sagen er, at masser af borgere i dette land med rette er mindre optaget af, om politikerne sidder omkring samme bord, og om bordet er firkantet eller rundt, og om politikerne er i arbejdstøj eller hverdagstøj, eller hvad de nu har på, og meget mere optaget af, hvad politikerne finder ud af, når de forhandler.

Mange i vort land er nærmest bange for, hvad politikerne kan finde ud af i den store forbrødring, som ellers bliver efterlyst. Bliver det nye nedskæringer, der giver tusinder af flere arbejdsløse, længere ventelister, brugerbetaling på det sociale område og sundhedsområdet, endnu højere medicinpriser, forringet hjemmehjælp for de ældre og højere takster på daginstitutioner og den offentlige trafik?

Tror man virkelig, at forlig med sådanne konsekvenser ville vække begejstring, bare fordi politikerne, som det hedder, trækker i arbejdstøjet og bliver enige? Jamen det er det forlig, regeringen lægger op til.

Må jeg minde om, at den himmelflugt for medicinpriserne, som i dag bringer gamle og socialt svagt stillede mennesker til fortvivlelse, når de kommer hen på apotekerne, er resultatet af, at regeringspartierne, Centrum-Demokraterne, Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet trak i arbejdstøjet og klarede tingene, som Det Fri Aktuelt skrev.

På visse punkter er statsministerens sidste plan modificeret i forhold til de tidligere planer. Fordelingen af skattelettelserne er ikke så groft uretfærdig som i de tidligere planer. Nu er den kun uretfærdig.

Men samtidig er 13. oktober-udspillet ledsaget af mystik. I de ledsagende tabeller loves der skattelettelser til alle, mest til de velaflagte, men også lidt til de lavtlønnede. Alle skal være glade. Til gengæld rejser dette projekt, dette løfte, nogle spørgsmål:

Hvordan kan det passe, når de øgede skatteudgifter modsvares af lige så mange øgede skatte- og afgiftsindtægter? Det fremgår af oversigten: 36 mia. kr. ud af statskassen og 36 mia. kr. ind i statskassen. Jo, det klarer man gennem besparelser, dvs. nedskæringer, som bare er holdt uden for denne oversigt, der balancerer på de 36 mia. kr., bl.a. besparelser på førtidspension, strammere regler for supplerende dagpenge, besparelser på sygedagpenge, fastfrysning af statstilskud til boligformål og besparelser på SU. Det er en del af den pris, store grupper må betale for de så højt besungne skattelettelser – en del af den, for mere følger.

Således skal kommunerne bidrage til glæderne ved at sænke skatten med 2 pct. over fire år. Det er selvfølgelig regnet med, det er regnet ind i oversigterne over de skattelettelser, vi skal glæde os over.